

ח' טבת ה'תשע"ז 6.1.17

מגזין מס' 412

ערב שבת פרשת ויגש

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

הפתק הלבוי

טיהור האויר על ידי אותיות התורה

חיי האדם תלויים באויר שמסביבו. בלי אויר אי אפשר, ולפי סוג האויר שנושמים - כך הם החיים. כאשר חיים באויר של תורה ומצוות - אלו חיים בריאים; כאשר חיים באויר של כפירה - הרי אלו חיים בלתי-בריאים עם נטיה מתמדת לחלות במחלות מדבקות.

הרפואה הכללית-בסיסית הראשונה לכך היא לטהר את האויר. המשימה של טיהור האויר רובצת על יודעי ספר ויודעי תורה. טהרת האויר היא על-ידי אותיות התורה.

כשנמצאים בחנות, הולכים ברחוב, נוסעים ברכבת - ואומרים אותיות של תורה, מטהרים בכך את האויר. על כל אחד מיודעי ספר ויודעי תורה לזכור כלשהו בעל-פה: חומש, תהלים, משניות, תניא - כך שבכל הזדמנות ובכל מקום יוכל לחשוב ולומר האותיות הקדושות שבתורה.

(מעובד על פי ה'יום יום' י"א טבת)

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

חדש: סדנת תניא יחודית בירושלים - פרטים בעמ' 10

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:45) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

ה' טבת – חג הספרים

גניבת הספרים

בקיץ תשמ"ה נתגלה כי מספריית אדמו"ר הריי"צ (הרבי הקודם, רבי יוסף יצחק שניאורסון) נעלמו ספרים יקרי ערך. ספריה זו כוללת כתבי יד עתיקים וספרים נדירים בכל מקצועות התורה, אוצר עצום של פרשנות והגות בנגלה ובנסתר, ספרי קבלה ופירושים מופלאים של גדולי ישראל על ספרי התנ"ך.

כל הנסיונות לאתר את האחראי להיעלמות הספרים לא צלחו, עד אשר נפתרה התעלומה באמצעות מצלמה נסתרת שהותקנה במקום. התברר כי נכדו של הרבי הקודם נוהג להיכנס בהיחבא מדי פעם בפעם לספריה ולצאת ממנה בחשאי כשבחיקו ספרים שנטל משם. הוא טען כי זכותו הלגיטימית לנהוג בספריה כרצונו באשר מדובר

ברכוש הפרטי, ירושתו מסבו אדמו"ר הריי"צ. ואילו לחתנו, הוא האדמו"ר מליובאוויטש נשיא דורנו, וכן לכלל החסידים, הוסיף ואמר, אין כל שייכות אליה.

כמו כן, טען, כי מכיון שלא ניתנת הרשות לציבור הרחב לבקר בספריה בחופשיות, הרי שבפועל אין הספרים וכתבי היד שבה משמשים ל'הפצת המעיינות'. ויתירה מזו, הגדיל הוא לטעון בחוצפה, אגודת חסידי חב"ד כלל אינה גוף פעיל.

המשפט

אגודת חסידי חב"ד נאלצה לפנות לבית המשפט, ובשל ריבוי המסמכים שהוגשו בפני השופט נתארכה חקירת העניין תקופה ממושכת. בין היתר, כאשר נחקרה הרבנית חיה מושקא, רעייתו של הרבי מליובאוויטש, קבעה היא בעדותה: **"הרבי, וגם הספרים שייכים לחסידים"**. דבריה שהרשימו מאד את השופטים תרמו ביותר להכרעת הדין.

ביום ה' טבת תשמ"ז פורסם סוף סוף פסק הדין. השופט קיבל את טענתה העיקרית של אגודת חסידי חב"ד אשר כל חייו של הרבי הריי"צ היו מוקדשים לכלל. בפסק הדין נקבע כי הספרייה אינה רכוש פרטי כי אם רכוש אגודת חסידי חב"ד העולמית. בהתאם לכך חוייב הנאשם בהחזרת הספרים.

שמחת הנצחון

בשורת הנצחון התפשטה במהירות והשמחה גאתה בכל ריכוזי חב"ד שבכל רחבי תבל. יום הכרעת הדין הפך ל'יום טוב' עבור החסידים שיצאו בהמוניהם לרחובות, וריקודיהם נמשכו כל היום. עיקר השמחה התמקדה ב'בית חיינו' – המרכז העולמי של חב"ד (בית מס' 770) שברחוב איסטרן פארקווי שבברוקלין ניו יורק – ואלפים נתקבצו במקום לחגוג את הניצחון הגדול.

בשיאה של השמחה התפלל הרבי תפילת מנחה בניגון של יום טוב בבית הכנסת הגדול, ולאחריה פתח בשיחה מיוחדת.

בין היתר אמר: "... כמו בעת מאסרו וגאולתו של רבנו הזקן, הרי בעל השמחה והגאולה למד מכל האירועים הוראות בעבודת ה'. אחת ממסקנותיו היתה כי עתה יש להוסיף ביתר שאת בהפצת המעיינות הוצה. ואם כך, ברורה גם לגבינו ההוראה האלוקית הנצחית הטמונה באירוע הנוכחי. דוקא לנוכח הטיעונים וההאשמות כאילו אין 'אגודת חסידי חב"ד' גוף חי ופעיל, הרי שמטיעונים אלה מוכרחים ללמוד עתה כי יש להגביר עוד יותר את הפצת תורת רבנו ולימודה ביחיד וברבים מתוך התלהבות עצומה ושמחה הפורצת כל גדר...". גם בימים הבאים נמשכה השמחה, ובמשך שבעה ימים זכינו לשמוע מפי הרבי בכל יום שיחה מיוחדת. ימים אלה נזכרים בדברי ימי חב"ד כ"שבעת ימי המשתה" לרגל ה"דידן נצח" (הנצחון בידנו).

יום ה' בטבת, "דידן נצח", נקבע ליום חג ומועד של נצחון האור על החושך.

את יום חגם של הספרים, מציינים מידי שנה בשנה בהתוועדויות של שמחה, בקניית ספרים חדשים, ובעיקר – בלימוד בספרים הישנים והחדשים.

בין היתר אמר: "... כמו בעת מאסרו וגאולתו של רבנו הזקן, הרי בעל השמחה והגאולה למד מכל האירועים הוראות בעבודת ה'. אחת ממסקנותיו היתה כי עתה יש להוסיף ביתר שאת בהפצת המעיינות הוצה. ואם כך, ברורה גם לגבינו ההוראה האלוקית הנצחית הטמונה באירוע הנוכחי. דוקא לנוכח הטיעונים וההאשמות כאילו אין 'אגודת חסידי חב"ד' גוף חי ופעיל, הרי שמטיעונים אלה מוכרחים ללמוד עתה כי יש להגביר עוד יותר את הפצת תורת רבנו ולימודה ביחיד וברבים מתוך התלהבות עצומה ושמחה הפורצת כל גדר...". גם בימים הבאים נמשכה השמחה, ובמשך שבעה ימים זכינו לשמוע מפי הרבי בכל יום שיחה מיוחדת. ימים אלה נזכרים בדברי ימי חב"ד כ"שבעת ימי המשתה" לרגל ה"דידן נצח" (הנצחון בידנו).

יום ה' בטבת, "דידן נצח", נקבע ליום חג ומועד של נצחון האור על החושך.

את יום חגם של הספרים, מציינים מידי שנה בשנה בהתוועדויות של שמחה, בקניית ספרים חדשים, ובעיקר – בלימוד בספרים הישנים והחדשים.

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר המשודרג

www.tanya.com

צום עשרה בטבת

עשרה בטבת נקבע ע"י חז"ל ליום צום ותענית. מיום זה החלה השתלשלות המאורעות שהביאו בסופו של דבר לחורבן בית המקדש. ביום זה הטיל נבוכדנצר מלך בבל מצור על ירושלים וצר עליה כשנתיים וחצי, עד אשר בי"ז בתמוז הובקעה העיר ובט' באב נחרב בית המקדש הראשון.

יום רצון לה'

כתב הרמב"ם: "יש ימים שכל ישראל מתענים בהם מפני הצרות שאירעו בהן, כדי לעורר הלבבות לפתוח דרכי התשובה. ויהיה זה זיכרון למעשינו הרעים ומעשה אבותינו שהיה כמעשינו עתה, עד שגרם להם ולנו אותן הצרות. שבזיכרון דברים אלו נשוב להיטיב, שנאמר: "והתוודו את עוונם ואת עוון אבותם".

כוונת הצום היא להביא גם את הגוף לידי הרגשת צער הגלות, על ידי "מיעוט חלבו ודמו" בגשמיות. על כן, כל איש ואשה בריאים, מעל גיל מצוות, צמים בימים אלו מעלות השחר ועד לצאת הכוכבים. אלא שבכך אין די. עיקר משמעות הצום, בפנימיות, הינה רוחנית – ביום הצום על האדם לעסוק בתיקון הסיבה והגורם לענין החורבן והגלות. פנימיות הצום הינה למעשה 'תענית רצון' שענינה התאפקות האדם מלממש רצונותיו הפרטיים לטובת עשיית תשובה וחשבון נפש.

התשובה, התענית והתפילות, תכליתן זירוז ביאת משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה, כהבטחת הקב"ה: "צום הרביעי (י"ז בתמוז, החודש הרביעי מניסן) וצום החמישי (ט' באב) וצום השביעי (ג' בתשרי, צום גדליה) וצום העשירי (י' בטבת) יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים, והאמת והשלום אהבו".

המסר הפנימי

ענינו הפנימי של צום עשרה בטבת הוא התבוננות האדם אשר אין להקל ראש ב'מלך בבל' – הוא מסך הבלבול, העדר המיקוד, היורד ואופף מפעם לפעם את תודעתנו. יש לדעת כי שאננות וחוסר מעש אל מול

מצור זה שמטיל היצר על האדם, סופה, פריצת חומותיה של 'נקודת ירושלים' (ירושלים בארמית ירושלים, היא נקודת היראה השלימה השוכנת בתוככי כל אחד ואחת מישראל). יש לזכור תמיד כי אין לאבד זמן! דוקא בעתות מבוכה ומשבר דרושה הזריזות למקד עצמנו, ולו במטרות 'קטנות' חיוביות בסביבתנו המיידית. המכיר בסכנות ה'תרדמת הרוחנית' מתעורר לגונן על עצמו מפני הדרדרות בלתי נמנעת.

להלן מעט מדיני ומנהגי עשרה בטבת:

מי שלא ישן, מותר לו לאכול עד שיעלה עמוד השחר. השוכב לישון ובדעתו להשכים לאכול או לשתות, יתנה בפירוש לפני השינה שיוכל לאכול או לשתות. ואם רגיל לשתות בקומו, אין צריך להתנות לשתיה.

קטנים שיש בהם דעת להתאבל על ירושלים, מאכילים אותם מאכלים פשוטים, ולא יאכלו מעדנים.

ילדים לפני גיל מצוות פטורים לגמרי, ואין לחנכם לצום אפילו "לשעות" (אך יש להימנע מלתת להם ממתקים וכדומה). חולה, אף שאין בו סכנה, פטור מהתענית. וכן זקן תשוש-כוח שמצטער הרבה בתעניתו. וכן יולדת (או מי שעברה הפלה), עד שלושים יום מלידתה. מעוברת (שעברו שלושה חודשים מהריונה, או לפני כן אם היא סובלת מחולשה, מהקאות או ממיחושים), וכן מינקת (עד עשרים וארבעה חודשים מהלידה, ורבים מקילים בכך גם אם פסקה מלהניק), פטורות מהצום.

כל אלה רשאים לאכול כשירצו, ואינם צריכים להמתין עד שיסבלו מן הצום או לאכול מעט מעט. עליהם לאכול בצנעה כפי צורכם, אך לא יתענגו במעדנים.

הסיפור השבועי

בקשה אחרונה

"עריקים!", ברקו עיניו של החייל. רוחם של השניים נפלה. הם ידעו שאם יוסגרו צפוי להם גזר דין מוות. הבורחים ניסו לשחד את החייל - לשווא. מפקדי הצבא הבטיחו סכום כסף גבוה על לכידת עריקים. נוסף על כך, שחרורם עלול היה לעלות לו עצמו בחייו.

החייל הוביל את השניים בחזרה אל הבסיס. הגיסים התלחשו ביניהם בלדינו וטיכסו עצה כיצד לגבור על השומר. כשחלפו ליד נהר גועש ביקשו מהחייל להתיר להם להתפנות. החייל ניאות, וברגע של היסח דעת התנפלו עליו השניים והשליכו אותו למימי הנהר. בתוך שניות נעלם החייל במים השוצפים.

אלא שגם השחרור הזה היה זמני. בחלוף זמן מצא אותם קצין טורקי, וכשהבחין בשני חיילים משוטטים - החליט לצרף אותם ליחידתו. שוב מצאו עצמם השניים לוחמים בקרבות העזים, שהסתיימו על פי רוב בכישלונות הצבא הטורקי. בניסים הצליחו לחמוק ממלאך המוות.

בלילות הקרים נהגו להצית מדורות קטנות כדי שלא לקפוא מקור. פעם אחת מצאו ארגז ובו פיסות נייר. במשך שבועות השתמשו בניירות האלה כדי להצית מדורות. רק לאחר שהגיעו לעיר גדולה התברר להם שהניירות שמצאו הם שטרות יקרי ערך. לו היו שומרים אותם, היו עתה עשירים.

שלוש שנים מפרכות עברו על שני הגיסים. באחד הקרבות נפצע יוסף ברגלו. הפצע לא העלה ארוכה והסב לו סבל רב. "אינני יכול עוד", חשב בלבו. "אחרי שלוש שנים הגיעה העת לברוח מכאן ולשוב הביתה". הוא זכר היטב את שני הניסיונות הכושלים, אך חש שלא נותרה לו ברירה.

יוסף שלום כבר היה אב לארבעה ילדים בשעה שקיבל את צו הגיוס לצבא הטורקי. זה היה בשנת תרע"א. שלום, תושב ירושלים, הוכשר זה עתה בסלוניקי שביוון לשמש מנקה בשר, והחל למלא את המשימה האחראית. צו הגיוס שיבש הכול.

הוא וגיסו, רפאל מימרן, גויסו לחיל הפרשים הטורקי. הם עברו קורס רכיבה ולחימה, ובתום תקופת ההכשרה הוצבו באותה יחידה.

הקרבות היו מרים, והם התקיימו בתנאי מזג אוויר קשים. הלוחמים לא צוידו כהלכה, ורבים מהם חלו. גם המזון ניתן במשורה. החולים לא זכו לטיפול רפואי הולם. רבים מהם סיימו את חייהם. מי שהבריאו נשלחו בחזרה לחזית.

יוסף ורפאל הבינו שאם חפצי חיים הם, עליהם להימלט. השניים קיבלו אישור ממפקדם להתפלל מדי בוקר, והחליטו לנצל את ההיתר לבריחה נועזת.

ההזדמנות נקרתה לפניהם בבוקר אחד מחגי ישראל. השניים עדכנו את מפקדם שהפעם תפילתם תהיה ארוכה יותר, בגלל החג. כשהבחינו שדעתו של המפקד זחוחה במעט והשגחתו רופפת - פתחו במנוסה.

הם רצו בלי הפסקה, בנשימות טרופות ובלבבות הולמים. כשהתרחקו כברת דרך גדולה, הרשו לעצמם לעבור להליכה איטית. שמחה גדולה מילאה את לבם. ניצלנו, חשבו.

לפתע שמעו רחש מאחוריהם. בטרם הספיקו להסתובב נשמעה צעקה: "עצרו!". השניים קפאו על מקומם. חיוורון עלה על פניהם כשהבחינו בחייל טורקי מפנה לעברם את נשקו.

שני הגיסים תכננו היטב את מסלול הבריחה החדש. יעדם היה העיר מונסטיר שביוגוסלביה, שבה התגוררה רחל, אחותו של יוסף. בלילה חשוך אחד חמקו השניים מן המחנה וצעדו חרש בנתיב ההימלטות המתוכנן. הם גמאו כמה קילומטרים, ולפתע, מתוך החושך, צצה פלוגת לוחמים סרבים – אויביהם. אלה הביטו בעיניים מזרות אימה בשני החיילים הטורקים, והעמידו אותם לפני כיתת יורים.

"כרעו על ברכיכם", הורה הקצין הסרבי. "מה בקשתכם האחרונה?"

בלי שום תיאום ביניהם קראו יוסף ורפאל בקול גדול: "שמע ישראל, ה' אלוהינו ה' אחד!"

הקצין הסרבי קפא על מקומו. רגעים מספר ניצב מסומר על עומדו, ואז התעשת וציווה על חייליו להתרחק מן המקום.

"אני יהודי!", אמר לשניים בקול חנוק מדמעות, ותמך בהם כשהזדקפו ברגליים רועדות. השניים היו אחוזי הלם ולא האמינו לנס שאירע להם זה עתה. "כיצד נוכל להודות לך?", מלמלו.

הקצין ביטל את הדברים. הוא הדריך את השניים כיצד לחמוק מהכוחות הסרביים ששרצו באזור, והפנה אותם לאזור שבו התגוררה אוכלוסייה טורקית. בדרך למונסטיר פגשו השניים חקלאי שהכיר את רחל, אחותו של יוסף, וזה הדריכם כיצד להגיע לגטו היהודי. "יד ההשגחה העליונה מובילה אותנו", אמרו השניים זה לזה.

עוד הם מדברים והנה ילד יהודי לידם. "האם אתה מכיר את רחל בת שרה?", שאלו אותו.

"זו אימי!", ענה הילד.

"אני דודך", אמר לו יוסף, "לווה אותי לביתך".

פסעו שני הגיסים לעבר ביתה של רחל, וזו הבחינה מבעד לחלון ביהודי צולע, לבוש בגדים מרופטים, צועד לצד בנה. "יוסף! מה אירע לך?", צעקה בהתרגשות, ונפלה מתעלפת.

כעבור זמן שבו יוסף ורפאל לירושלים, שלמים בגופם ואסירי תודה לבורא על חסדיו.

(תודה למשה שרביט, נכדו של גיבור המעשה,

מחבר הספר 'שרביט הקסם')

(מתוך העלון השבועי שיחת השבוע)

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת ויגש

הוא מדגיש, כי אם האלוקים, כדי להחיותם ברעב.

יוסף דוחק באחיו ומזרזם לעלות ארצה אל אביהם יעקב כדי לבשר לו את הבשורה הגדולה. הוא מבקשם להודיעו כי הרעב ימשך עוד חמש שנים, אשר על כן יירד נא הוא עם כל בני ביתו מצרימה אל בנו יוסף, והוא, המשנה למלך, מתחייב לדאוג לכל מחסורם.

בסערת רגשות מחבק יוסף את בנימין ומנשקו ואת כל אחיו. אט אט, לנוכח כנותו, נרגעים האחים ורוחם שבה אליהם.

השמועה עושה לה כנפיים ברחבי הממלכה ומגיעה עד כסא המלך. פרעה מרוצה מכך שהמשנה האהוב עליו מצא את משפחתו הענפה. ועל כן, גם הוא, פרעה, תומך בירידת יעקב ומשפחתו מצרימה, ומבטיח כי ימלא את כל צרכיהם, ואף יקצה עבורם חבל ארץ פורה להתיישבותם.

נרגשים, כשבאמתחותיהם מזון ומתנות לרוב, עולים האחים בלב שמח לארץ כנען אל אביהם הזקן השרוי באבלו על בנו האבוד וממאן לקבל תנחומים. כשמוע יעקב את הבשורה אשר בנו יוסף חי, פג לבו בקרבו והוא מסרב להאמין באמיתת הבשורה. רק לאחר שבניו מציגים בפניו סימנים שמסר להם יוסף, מתעורר הוא לחיים – ”ותחי רוח יעקב אביהם”.

יעקב, הכוסף לראות לפני מותו את בנו האהוב מתארגן

יהודה מעמיד עצמו מול יוסף

כיון שיוסף מתח את עצבי אחיו עד לנקודת קצה גבול היכולת, נחלץ יהודה (שערב באופן אישי באוזני אביו לשלום בנימין הצעיר) להעמיד עצמו מול המשנה למלך, מבלי הבט מה תהיינה תוצאות הדבר. הוא ניגש ליוסף בתקיפות רבה שאינה מותירה שום ספקות באשר לנחישותו. בנימין הורד מצרימה, הוא מסביר, למורת רוח אביהם יעקב ששכל בן אחד. והוא, יהודה, אשר ערב אישית בפני אביו כי יחזיר את בנימין בריא ושלם לביתו, היאך יוכל עתה לחזור בלעדיו לארץ כנען? בסיום דבריו מציע יהודה כי יהיה הוא לעבד תחת בנימין אחיו.

יוסף מגלה זהותו

יוסף אינו יכול עוד להסתיר את רגשותיו הגואים בקרבו. הוא חש את מצוקת אחיו ומחליט להתגלות בפניהם. לאחר 22 שנות ניתוק ממשפחתו שב עתה יוסף בן ה-39 ומתחבר עם אחיו. הוא פוקד על כל הנוכחים לצאת מן החדר, ובהיותם לבד הוא מתוודע אל אחיו. הוא מרכך את ההלם הראשוני שאחז בהם ומפיג בדיבור רך את חששם מפני נקמתו. ולאחר שהוא מוכיח להם כי האיש העומד לפניו אינו אלא יוסף אחיהם, מוסיף הוא להרגיעם אשר כל השתלשלות האירועים מרגע מכירתו ועד עתה, הכל מכוון ביד ההשגחה העליונה. לא הם שלחוהו למצרים,

מיד לירידה למצרים.

יעקב יורד מצריימה

יעקב יוצא לדרך בשמחה רבה אלא שחשש כבד מקנן בלבו שמא אין רצויה ירידתו למצרים עם כל משפחתו. על כן, בחנייתם בדרך בבאר שבע, הוא מעלה קרבנות לה'. והנה נגלה אליו הקב"ה. האלוקים מחזק את החלטתו לרדת מצרימה ומבטיחו כי יהיה עמו במצרים, ועוד יתירה מזו, דוקא שם תתרחב המשפחה ותהיה לעם גדול, ולכשתגיע השעה, יוציאם ממצרים וישיבם אל ארץ אבותיהם.

משפחת יעקב היורדת מצריימה (מלבד הכלות שהצטרפו אליהם) מונה שבעים נפש, והתורה מונה אותם בשמותיהם.

בעוד הם מתנהלים לאיטם בדרכם מצריימה, שולח יעקב את יהודה לפניהם להקים בארץ גלותם תשתית תורנית – בית מדרש שיהווה מרכז רוחני לפסיקה הלכתית ולחינוך הילדים.

כאשר מתבשר יוסף כי אביו ובניו עושים את דרכם אליו, מזדרז הוא בעצמו לרתום את הסוסים למרכבת השרד המלכותית ויוצא לקראתם לקבל את פניהם. ההתרגשות במפגש עצומה. וכששוככת מעט השמחה, מסביר יוסף לאחיו כי מוטב שיאמרו לפרעה כי מתפרנסים הם מרעיית צאן. כך יוכלו לקבל חבל ארץ משלהם, את ארץ גושן המשופעת במרעה.

פגישת יעקב עם פרעה

בהגיע המשפחה המאוחדת מצריימה, מציג יוסף אחדים מאחיו בפני פרעה. בתוך שיחתם עם המלך הם מספרים כי הם רועי צאן לפרנסתם, ואכן לשמע הדברים מחליט

פרעה ליישבם בארץ גושן.

יוסף מציג את אביו בפני המלך ופרעה מתעניין לגילו המופלג של יעקב. יעקב משיבו כי הוא בן 130 וכי שנותיו היו מלאות צער וקשיים. לבסוף מברך יעקב את פרעה ונפרד ממנו.

בתוקף תפקידו כמשנה למלך מיישב יוסף את משפחתו המורחבת בארץ גושן ודואג לכל מחסורם.

ברכת יעקב והתיישבות בני ישראל במצרים מביאים לסיום תקופת הרעב הגדול (אף שחלפו רק שתיים מתוך שבע שנות הרעב). לאחר תיאור התאחדות יוסף עם משפחתו, חוזרת התורה לתאר את אירועי שנות הרעב במצרים.

יוסף משתלט על כל ממלכת מצרים

כזכור, צובאים ההמונים על מחסני יוסף בבקשת מזון. כאשר אוזל כספם, מוכר להם יוסף מזון תמורת עדרי צאן ובקר ושאר בעלי חיים. עם תום שנת הרעב הראשונה, כאשר לא נותר בידי העם כל רכוש כי אם גופם ואדמתם, מולאמות כל אדמות מצרים תמורת המזון שבמחסנים. יוסף יוזם פיזור אוכלוסין כדי שלא ישאר זכר לבעלות פרטית על האדמות, בכך הוא מסיר מעל משפחתו את תחושת הזרות במצרים. בני ישראל מתבססים ומתרבים בארץ גושן.

כאמור, בברכת יעקב פוסק הרעב בטרם עת. בתום השנה השנייה כאשר שבה האדמה להצמיח, מחלק יוסף זרעים לכל נתיני הממלכה בעבור חמישית מהתבואה כמס לאוצר המלך. בכך מעשיר יוסף את אוצר המלוכה בהון עתק, וגם זוכה להכרת תודה על שהעניק יכולת שיקום אישית לכל אדם בממלכה.

י.ו. אשכול

שיחה אישית
ולימוד מעמיק
עם בעל התניא

הדרך שלך להכיר את עצמך

הרב אליהו דסלר:

"הרב שניידר ז"ל מלונדון היה תמיד מספר על לימוד ה'תניא' של הרב דסלר, שבעת יגיעתו בלימוד זה, היה כורך סמרטוט לח על מצחו, מרוב המאמץ העיוני".

הגאון רבי אברהם יצחק הכהן קוק:

"גדול ונשגב הוא הלימוד במקצוע החב"ד". "נמשכתי לעיין בהם עוד בילדותי".

(אגרות הראי"ה)

הרב ירום אברגיל:

"אף על פי שיש ש"ס ויש פוסקים ויש קבלה - כל זה הוא הרכוש, אבל היהלום שבכתר זה רק החסידות של בעל התניא."

(הרב ירום אברגיל בהקדמה לספרו בצור ירום)

בוודאי שמעת על ספר התניא
זו ההזדמנות שלך להעמיק בספר.

סדנא יחודית מרוכזת בת 11 מפגשים מתומצתים עם
הרב יאיר כלב - כלים לחינוך עצמי על פי התניא.
- השיעורים שזורים בניגוני חב"ד עתיקים בליווי גיטרה -

**הסדנא תתקיים בימי רביעי בשעה 20:30
באולם בית כנסת היכל יעקב רחוב ריינס 17 ירושלים**
אחת לשבועיים מפגש פתיחה
בח' מר חשוון 9/11/16 מסיימים ב' ניסן 29.3.17

אם גיבולא אמתן לרא

רישום מומלץ אך לא חובה

לקבלת סילבוס נושאים מפורט:

tanya71097@gmail.com • 052-682-3799

מקומות לגברים ונשים בהפרדה מלאה • מחיר 10 ש"ח • לבני ישיבות וסטודנטים ללא תשלום

דוקא התקיפות מועילה

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

מיסים ועניני פרנסה, יש מקום לשקול שיקולים שכליים ולברור את דרך הפעולה המתאימה יותר. בשעה שהדברים נוגעים בנפש, כשמדובר ב"ונפשו קשורה בנפשו" – דבר הנוגע בנפשו של בנימין ונפשו של יעקב אבינו – אין מקום לשום חשבונות ולשיקולי תועלת, אלא פותחים מיד בפעולה בכל הכח והעוצמה. וכפתגם העממי: כשכואב – צועקים.

ובענינים כאלה דוקא התגובה התקיפה והקשה ממחישה לשומע שבאמת מדובר בדברים הנוגעים בעצם הנפש. כשהוא רואה תגובה כה חריפה וקשה, הוא מבין שאין מדובר כאן באינטרסים של כסף, כיסאות, כבוד וכדומה, אלא בכאב אמיתי, ועל כן דוקא התגובה הקשה גורמת לו להיענות ולוותר.

להציל במסירות-נפש

התנהגותו זו של יהודה נושאת עמה הוראה לדורות: כשעוסקים בהצלת ילד יהודי מלהיות עבד במצרים, אין זמן לערוך אסיפות של מלומדים, שיבחנו ביסודיות את ההיסטוריה והפסיכולוגיה והמצב הכספי ומצב הרוח של הגורמים הקובעים. חייבים לצאת למאבק מידי, בכל הכח והעוצמה, כדי להציל ילד יהודי מהחינוך ומהנהגת מצרים, חינוך הפך התורה, המוביל להתבוללות. כאשר נוקטים דרך זו, לא זו בלבד שמצליחים, אלא שפרעה עצמו אומר: "ואתנה לכם את טוב ארץ מצרים", וזוכים להצלחה הגדולה ביותר.

(מתוך הספר 'שולחן שבת',

על פי 'לקוטי השיחות' כרך כ')

ידבר נא עבדך דבר באוזני אדוני (בראשית מד, יח)

פרשת ויגש מתחילה בפנייה התקיפה והקשה של יהודה ליוסף. הוא פותח ואומר: "ידבר נא עבדך דבר באוזני אדוני". כאן מיד מתעוררת שאלה: מה פירוש "באוזני אדוני", וכי יהודה לחש סוד על אוזנו של יוסף?

אמנם גם קודם לכן מצאנו את הביטוי "באוזני", למשל, על אבימלך מסופר שדיבר אל עבדיו "באוזניהם". גם על אברהם נאמר: "וידבר אל עפרון באוזני עם הארץ". אולם בכל המקומות הללו מדובר ביחיד המדבר אל רבים, ולכן אפשר לפרש שכוונתו לבקש כי יקשיבו לדבריו. לעומת זאת, כאן מדבר יהודה ישירות אל יוסף, ומה הטעם לומר שהוא מדבר "באוזני אדוני". לכן מפרש רש"י שכוונתו הייתה: "ייכנסו דבריי באוזניך".

דיבורים קשים

גם בהמשך הדברים הוא אומר "ואל ייחר אפך". מפרש רש"י: "מכאן אתה למד שדיבר אליו קשות". כלומר, יהודה פונה אל המשנה למלך במצרים, ומדבר אליו דברים קשים ותקיפים, וזאת בשעה שהכח והעוצמה נתונים בידי יוסף, ואילו יהודה ואחיו נמצאים במצב נחות, לאחר שהגביע נמצא בכליו של בנימין.

התנהגותו זו של יהודה דורשת הסבר. הדעת נותנת שבמצב כזה פותחים בדברי תחנונים ובדיבור רך, ורק אם הדיבורים הרכים אינם נענים יש מקום לדבר בתקיפות ובנחישות. מדוע לא הלך יהודה בדרך זו אלא פתח מיד בדברים תקיפים וקשים?

כשכואב – צועקים

התשובה פשוטה: כל עוד מדובר בדברים חיצוניים, כמו

באתר ביו-טיוב ובפייסבוק:
 מגזין, שיעורים נגונים ובלוגים מצולמים
 (באיכות HD), שידורים חיים בימי חמישי.
WWW.TANYAOR.COM

עודה ראשונה לנפש

סדר התנ"ך

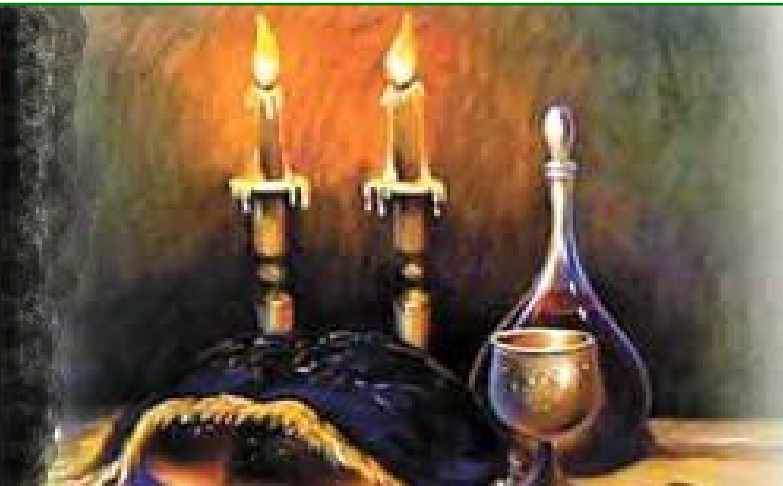
שבת שלום!!!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון חורף)
17:31	16:15	י-ם
17:32	16:29	ת"א
17:30	16:18	חיפה
17:34	16:33	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון